

La Història de l'Artífici Interplanetari

Colònies d'Estiu Cal Calò 2017

Nom: _____

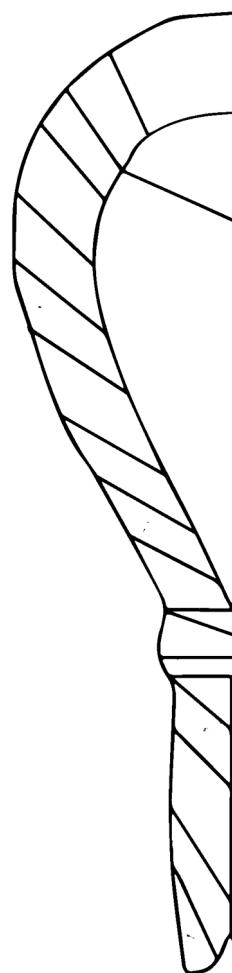
Capítol I

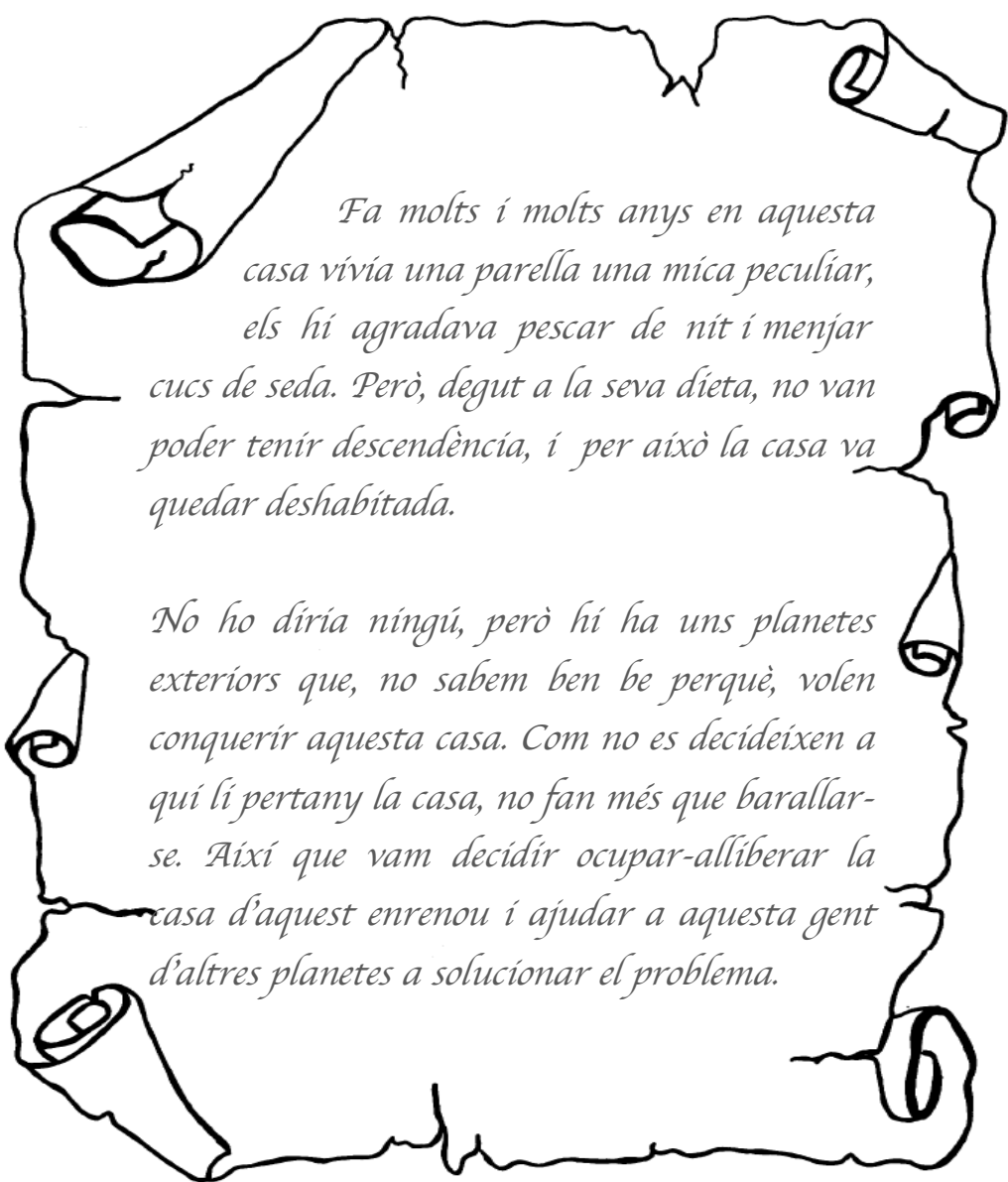
Hi havia una vegada un grup de nens i nenes que va marxar de colònies i va topar amb tres estranys personatges una mica pàl·lids. Es feien anomenar Alma LeFay Gale, Björn Salazar i Bellatrix Krum, i deien ser gent del poble de Cortariu.

Feien moltes preguntes als nens i nenes, però en canvi ells no desvetllaven res d'ells mateixos, molt estrany tot plegat....

Al cap d'una estona van confessar que tota resposta es trobava en un pergami màgic, però per poder-lo veure havien de passar unes proves i demostrar si eren dignes, honorables i capaços.

Com eren uns nens i nenes molt dignes, honorables i capaços (es clar! Eren de l'Esplai Natzaret!) van poder llegir aquell antic pergami, on s'hi amagava una història ben curiosa. Comença així...

Fa molts i molts anys en aquesta casa vivia una parella una mica peculiar, els hi agradava pescar de nit i menjar cucs de seda. Però, degut a la seva dieta, no van poder tenir descendència, i per això la casa va quedar deshabitada.

No ho diria ningú, però hi ha uns planetes exteriors que, no sabem ben bé perquè, volen conquerir aquesta casa. Com no es decideixen a qui li pertany la casa, no fan més que barallar-se. Així que vam decidir ocupar-alliberar la casa d'aquest enrenou i ajudar a aquesta gent d'altres planetes a solucionar el problema.

Després d'escoltar l'història els fantasmes van proposar-lis un tracte: podien quedar-se en aquella casa però a canvi haurien d'intentar posar pau en 15 dies. Si això no es complia, ens farien la vida impossible i hauríem de marxar, si és que apreciàvem el nostre dit petit del peu dret.

Capítol II

Al dia següent, quan aquells nens i nenes tot just començaven a descobrir les estranyes de la casa, patapam! De sobte va aparèixer una misteriosa i extravagant dona, amb cert aspecte militar.

Aquella dona va dir que es deia Gaz, Capitana Gaz del planeta Zulú, i amb molt mal geni va començar explicar que, gràcies a una font secreta, havia descobert que ara ells eren els nous ocupants de la casa. Llavors, tota crescuda d'orgull, va intentar fer fora aquells pobres nens i nenes de la casa. I de molt males maneres! Però quan res no ho esperava, de sobte van aparèixer els tres vilatans del poble del dia anterior i la van fer fora a empentes.

Ben entrat el matí, va arribar un home d'aparença més gentil anomenat Capità Karl, del planeta Foxtrot. Aquest home va parlar aquells nens i nenes de pau i harmonia, típics de l'esplai aquell que deien que venien.

Amb tota aquella xerrameca, l'home es ficà a la xicalla a la butxaca i aconseguí fer-se amic seu, però tot i així, el grup no acabava de creure-se'l del tot.

Aquella mateixa tarda tornà a venir l'anomenada Capitana Gaz, molt penedida per com s'ha comportat durant el matí amb elles (o això feia veure). A més a més, va comentar-lis el següent:

– He descobert que la R.A.T.A del Capità Karl havia vingut a parlar amb vosaltres!! Ell no és de fiar... en el planeta Foxtrot són uns falsos i que aprofitaran per trair-vos i donar-vos de menjar a les seves bèsties! – Va dir ella amb uns ulls que se li sortien de les òrbites.

Els terror va inundar aquells camps, així que la capitana seguí parlant:

– En el meu planeta, el planeta Zulià, tots els nens a partir de 3 anys comencen a ser entrenats com a bons lluitadors. Us n'ensenyaré! Així sabreu com atacar i defensar-nos dels vostres enemics. –

Els nens i nenes la van obeir i durant tota aquella tarda van aprendre tot de tècniques d'atac i defensa.

A la nit, abans que se'ls tanquessin les parpelles, totes juntes van analitzar les coses bones i dolentes de cada planeta, a veure si troben la millor opció com a successor de la casa, tal i com els havien demanat els fantasmes.

Aquella mateixa nit prengueren una decisió: en Karl havia de ser el futur propietari! Així que van marxar a dormir molt eixerits, en dos dies ja havien resolt el problema. Al matí següent els hi comunicarien la bona nova a les vilatanes.

Capítol III

Al dia següent, van decidir escriure una carta per en Karl i anunciar-li que l'havien triat a ell, però mentre buscaven als vilatans per poder enviarli, txatxan!!! De cop i volta van aparèixer dues persones desconegudes, que no eren els vilatans del poble.

Eren l'anomenat el Capità Isme i el seu fidel acompanyant Remiel, ambdòs provinents del planeta Lima.

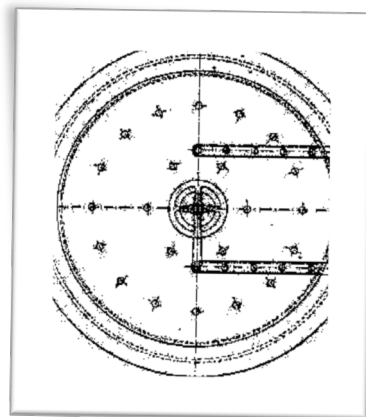

– Us he estat vigilant aquests últims dos dies, perquè jo sempre observo abans d'actuar, i us he d'advertir que els “pimpinellis” dels dos planetes que us han vingut a veure no són gent de fiar – els explicà el Capità.

Semblaven molt simpàtics així que al final del matí ja s'havien fet tots amics i amigues. A més, no parava de prometre-lis moltes coses! sempre i quan nosaltres li donem quelcom a canvi. El seu lema de vida era “Totes les coses en aquesta vida tenen un preu” .

Per la tarda, després de fer una familiar assemblea, van decidir que el Capità Isme, ara per ara, era el millor candidat per obtenir la preuada casa. Així que per a que tots els planetes s'assabentessin de la notícia, van decidir redactar unes cartes a cada planeta per a convocar-los a la casa, on se'ls explicaria tot.

Però va sorgir un nou dubte entre el grup: com podien enviar les cartes a cada planeta? Com van aparèixer per allà en aquell precís moment els vilatans, al preguntar-lis això els va respondre en Björn:

– N'heu sentit a parlar mai dels portals interplanetaris? Són unes escletxes obertes a l'espai, que permeten viatjar entre diferents planetes. És clar, això és molt perillós i requereix anys i anys de preparació per a poder creuar-ho amb seguretat. D'aquí els únics capaços de controlar el portal som nosaltres, però us hem habilitat una bústia que permet enviar aquestes cartes sense perill a qualsevol part de l'univers. –

Solucionat aquell problema, aquella nit l'esplai va decidir anar a investigar els exteriors de la casa.

Mentre caminaven en aquella clara nit, van trobar-se de cop quelcom que no s'esperaven: 3 làpides! Hi havia escrit en elles quelcom encara més esglaiador: Alma LeFay Gale, Björn Salazar i Bellatrix Krum! Els tres vilatans del poble!

Àvids d'informació, el grup tornà corrents cap a la casa per buscar quelcom que els expliqués que estava passant allà, aquella gent estava morta? Eren fantasmes?

Mentre tots aquells dubtes suraven per l'ambient, van trobar un documental que semblava tenir la solució. Es deia "Les famoses morts de l'Alma, la Bellatrix i en Björn", així que es van posar a mirar-lo a veure si entenien el que estava passant.

Aquell documental narrava la història de tres vilatans de Cortariu que van morir per estúpides situacions anys enrere. Així que per tant semblava ser que sí! Aquells tres vilatans que els venien a veure eren tres fantasmes perduts entre la mort i la vida.

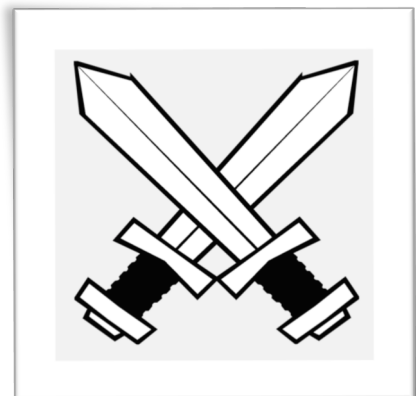
Capítol II

A l'endemà, tres honorables capitans arribaven a aquella casa de Cortariu, acompanyats cadascun dels seu corresponent tinentia. En veure's tots 6 les cares es van quedar totalment horroritzats! Per que se'ls havia a convocat tots tres? Quina era aquella broma?

Però quan els nens i nenes els van explicar que el motiu, que el Capità Isme era qui més mereixia aquella casa, el Capità Karl i la Capitana Gaz van embogir, no hi estaven gens d'acord!

– Nens i nenes! Què esteu tocats de l'ala? Aquest brètol només us vol per guanyar diners! AIXÒ ÉS LA GUERRA – Cridaren tots dos plegats molt enfurismats, amb una mirada assassina dirigida a tots tres capitans.

I aquella guerra fou reconeguda durant anys i anys, semblava que no acabava mai! Però finalment un tràgic final es va obrir camí entre la batalla. Tots tres tients de cada planeta havien mort al camp de batalla, així que cada capità decidí girar cua per plorar les seves pèrdues i enfortir-se de nou.

Aquella mateixa tarda, vingueren els tres fantasmes (encara costava de creure que aquella gent fossin fantasmes!) totalment horroritzats.

– Colla de gamerucs! – digué l'Alma – L'heu feta ben grossa... No heu fet més que agreujar el problema! No us ho volíem dir, però ha arribat el moment que sapigueu la història real de la casa... –

– Recordeu la història que us vam explicar el primer dia? Bé, aquesta no era tota l'història... Els planetes no es barallen per la casa en si, sinó per una gran font de poder que es troba dintre. Aquella mena d'artifici, va deixar de funcionar quan els antics propietaris de la casa van morir, ja que una de les peces es va perdre i llavors ja no funcionava. D'aquest objecte màgic emanen molts poders i secrets per cadascun dels planetes. En el cas del planeta Zulú, la seva capitana pot veure el futur 1 dia cap a endavant (la Gaz), al Lima, el capità pot controlar la temperatura (l'Isme) i a Foxtrot, el capità pot descobrir la veritat d'altres persones (en Karl). –

Els nens i nenes es van quedar meravellats amb aquella història; hi havia un artifici màgic a la casa! La fantasma Bellatrix, però, va seguir parlant:

– Per a que els 3 capitans no s'enfadin més i relaxar una mica la situació, haureu de fer uns tòtems màgics, que contindran una mica del vostre poder a dins. I quan estiguin tots llestos i amb la vostra màgia canalitzada, crideu-nos i els enviarem al seu planeta corresponent, per enviar-lis una mica d'energia positiva. –

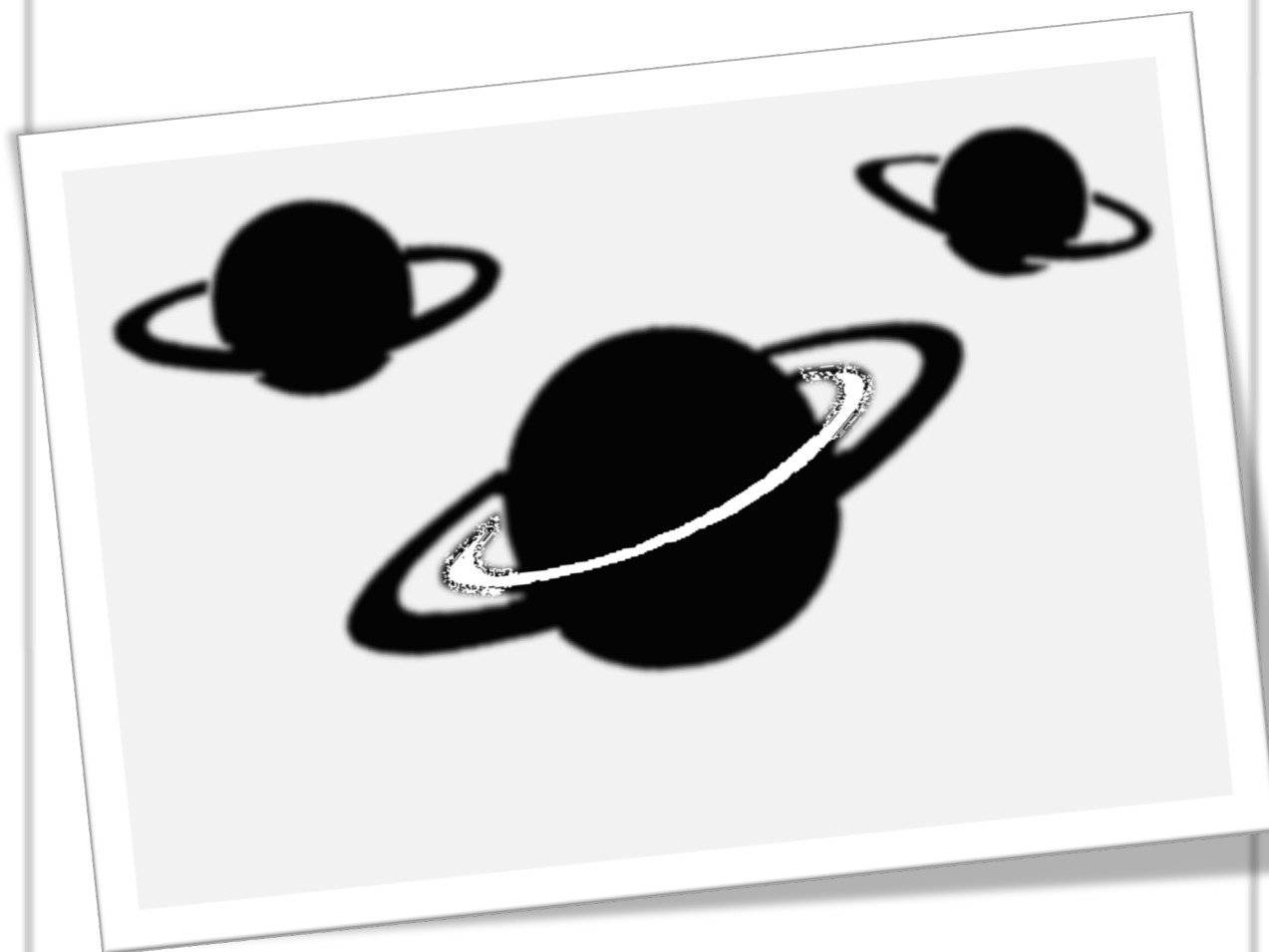
“Canalitzar la magia? El nostre poder?” es preguntaven aquells nens, però es van posar mans a la feina i en una tarda ho havien enllestit.

A la nit, després d'haver recuperat forces a l'hora de sopar, es van reunir totes per buscar la part de l'artifici perduda per la casa. Després de molta i molta estona buscant i mirant per tot arreu, van estar a punt de donar-se per vençuts. Però... Ahà! De sobte es van adonar que se'ls havia passat per alt un petit detall: hi havia una minúscula inscripció on posava el lloc de la

fabricació! Què millor que preguntar-li als fabricants quina era la peça que faltava?

Dit això, van decidir que a l'endemà amb la llum del dia seria un bon moment per anar fins on havia estat fabricat l'artifici.

Capítol II

L'endemà al matí feia un sol radiant, espectacular, un fantàstic dia per anar a buscar aventures. Així que per preparar-se, els esplaiencs van agafar moltes i moltes forces amb l'esmorzar per tal d'arribar el més d'hora possible.

Un cop van arribar al primer poble del camí, es van trobar una dona asseguda en un banc.

– Com s'arriba al poble de Bor? – van preguntar els infants

– Uli noies... què hi voleu anar a fer allà? – preguntà la dona amb una cara estranya, una mica esglaiada.

Així que li van explicar tot el seu pla, fins i tot li van ensenyar un croquis de l'artifici en qüestió, (es clar perquè aquell objecte no podia sortir de la casa!). La dona digué als infants:

– Doncs sabeu que esplaiencs? Sóc jo mateixa la mestra encarregada del taller de Bor. Us adverteixo que us queda una mica lluny d'aquí, esteu disposats a canviar la vostra ruta per anar cap allà? –

Òbviament aquells joves van acceptar la proposta de la dona, acordant en que es trobarien a la porta de

l'Església de Sant Julià de Pedra a mitja tarda, que ella abans havia de fer unes gestions i ho tindria tot preparat per la tarda.

Xino xano xino xano, el grup va fer via fins arribar al poblat de Bor. Allà, la mestra artesana va aparèixer amb una bateria, una peça totalment exclusiva per aquest artifici.

– Nens i nenes, per cert, com heu aconseguit aquest objecte? És únic en el món! I sé de ben cert que els seus propietaris són en Lord Eragon i na Lady Josefina. –

Els nens li explicaren la situació, i la dona, abans que marxessin, els va dir que si tinguessin qualsevol problema podien invocar a aquells dos vells propietaris, a través d'un conjur d'un llibre molt i molt antic que segurament estaria a prop d'on es trobés l'artifici.

Al tornar a la casa, no s'ho podien creure: l'artifici no hi era!!! Algú l'havia robat!!! Qui hauria estat??? Algun dels capitans segur...

Molt enfurismats, van decidir que primer s'anaven a dutxar i demà ja seria un nou dia per pensar, que feien molta pudor i estarem molts suats, i de sempre és sabut que en calent mai es pensa bé.

Capítol III

Després de consultar amb el coixí totes les coses del dia anterior, al dia següent les nenes i nens es van llevar a tope. Entre cella i cella tenien un clar objectiu: descobrir qui era el lladre del seu artifici.

Per tant, es van passar tot aquell matí fent com autèntics detectius. A les 10:30 van citar a totes les sospitoses a l'exterior de la casa i un a un van valorar les seves aportacions i coartades.

Després d'aquell matí tan intens, no van trobar el culpable... però els va servir per arribar a la conclusió que cap dels tres Capitans havia pogut ser per diversos motius. I això que volia dir? Doncs que només quedaven com a únics sospitosos els tres fantasmes!

I no només es van adonar d'allò, sinó que pensant-ho bé, es van donar compte que els fantasmes els havien estat enganyant des de el primer dia!

En adonar-se també els tres capitans de tota aquella situació van decidir que hi havia un mal major entre ells que els unia com a mateix bàndol. Per tant, una mica

sense tenir-les totes, decideixen fer les paus i crear una aliança contra els fantasmes, el seu enemic en comú.

Aquella mateixa tarda, capitans i esplaienques van decidir tornar física la seva aliança, així que decideixen uniformar-se amb una mateixa samarreta d'equip, que els podia donar encara més força.

Aquella nit, però, tot el moment de gloria va canviar de sobte. Quan estaven sopant tot eufòrics per la seva nova gran victòria, CRASH! Sense voler un quadre dels que hi havia penjats a les parets d'una foto en família va caure al terra. Uau. De sobte, es van apagar tots els llums d'aquella casa i aparegué un fantasma diferent, un que semblava el més antic de tots els fantasmes. Resultava ser el primer propietari d'aquella casa, l'home que va construir la casa.

– VENDEEEEEETAAAAAAA! –
cridà ben fort aquell fantasma, aixecant el seu dit índex assenyalant-los, amb una cara molt molt terrorífica.

Al moment marxà, i aquella gent, que estaven sopant encara, no li van fer gaire cas. Gran error....

Més tard, decidiren anar a buscar l'artifici pel bosc, on els havien mig "xivat" que s'amagava l'artifici. Intentaven seguir-los el rastre que havien deixat els fantasmes al robar-lo, però aquests, no els hi van posar gens fàcil... Es van anar venjant d'ells durant tot el camí fent-lis ensurts! I com al final ja no aguanten més tanta por, van decidir tornar a casa tots plegats.

Capítol III

L'endemà d'aquella terrorífica nit, aquells nens i nenes ja començaven a estar enfadats amb aquella colla de fantasmes. Així que decidiren que d'aquella tarda no passava, trobarien l'artifici sí o sí! Havia d'estar pel bosc...

Però la veritat va ser que van passar molta estona buscar-lo i a finals de la tarda es van rendir definitivament. Però ep! Quan s'anaren a netejar aquelles llàgrimes d'insatisfacció al lavabo, PATAPAM! Allà estava el maleït artifici! Semblava ser que els fantasmes se l'havien descuidat quan anant al lavabo.

Ràpidament, van col·locar-li la peça que els havia donat la mestra, però una altra desil·lusió... continuava sense funcionar!!

Allò ja era massa, no podia ser! Per això, a la nit

es van reunir i buscar aquell llibre que la mestra els havia dit. Un cop trobat, van seguir una espècie de cerimònia que estava descrita i de sobte, TATXAN! Na Lady Josefina i en Lord Eragon van aparèixer allà al davant.

Després d'una mica de xerrameca, els esplaiencs van anar al gra: perquè no funcionava l'artifici?

– Doncs molt fàcil, això és degut a que no té bateria – van dir molt amablement – Per carregar-lo, haureu d'anar al punt més elevat de les seves terres per tal de poder carregar-la amb llum solar. A més a més s'ha de seguir un procediment màgic per carregar-lo, i si no el seguiu al peu de la lletra, tots els vostres esforços seran envà. –

Ajà! Aquell era el problema! Ja podien dormir tranquils aquella nit, demà seria un gran dia.

Capítol III

Nou dia i nova aventura!

L'idea era clara aquell mati: agafar les motxilles, forces i la bateria; anaven al punt més elevat d'aquelles terres! I l'objectiu... vaja si estava clar, poder carregar la bateria i engegar d'una vegada per totes aquell artifici!!!! Quines ganes!!!

Així que xino xano van fer via cap al cim més alt de la contrada, i després d'estar-hi una llarga estona carregant-se la bateria mentre dinàvem, van tornar un altre cop. Xino xano, xino xano.

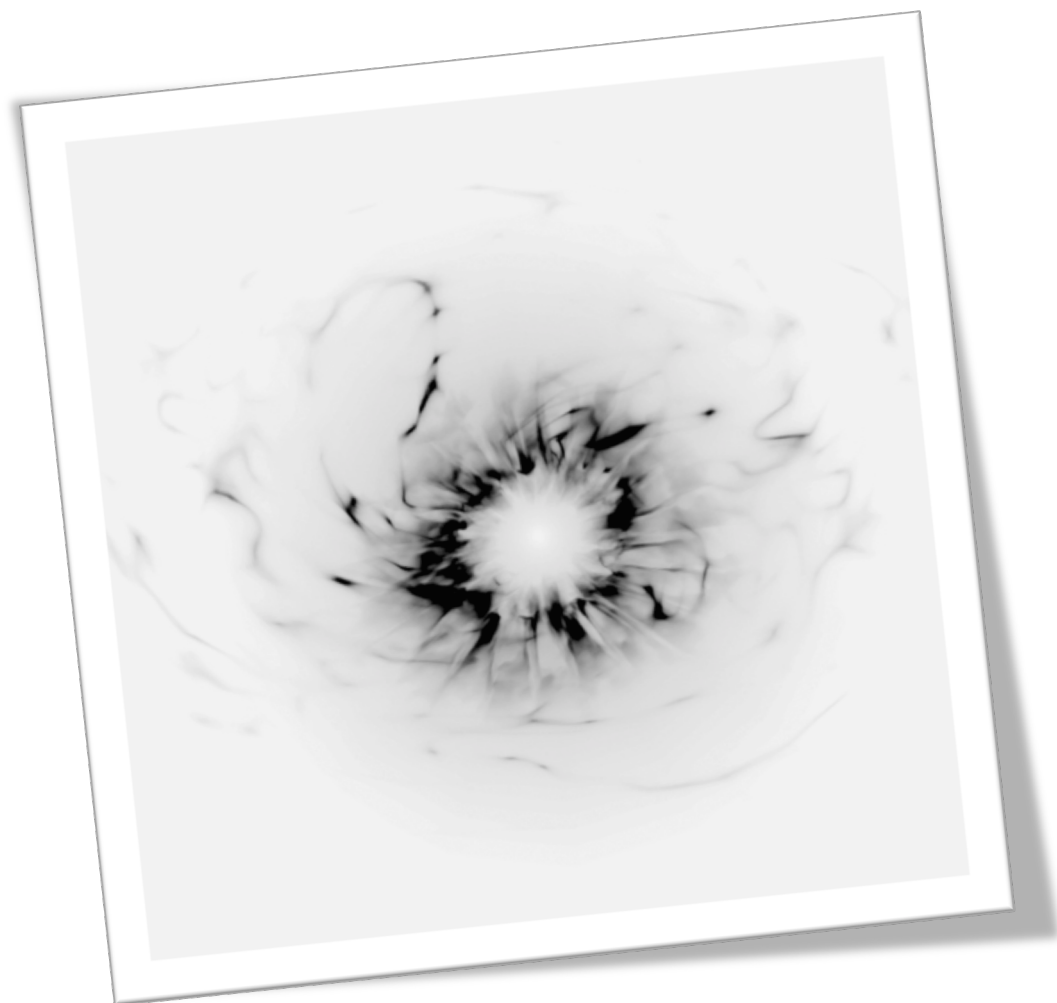
A la nit, un cop dutxats i sopats, era el dia més important d'aquells 8 dies que portaven a la casa, i es notava a l'ambient! Es van reunir totes i li van col·locar la bateria carregada a l'artifici alhora que feien els rituals que els havien explicat els propietaris per encendre'l.

UAAAAAAAA! De sobte va començar a sortir molt molt fum de la màquina, semblava que estava encesa, ho havien aconseguit!!!

Lavors, van recitar les paraules que hi havia escrites a aquell objecte i van demanar que fes màgia. La màquina, va respondre a la seva petició, i va treure un pergami. Era una poció!

I així va ser tota aquella nit, una nit preciosa; plena de sorpreses, misteris i sobretot de màgia, molta màgia.

Capítol IX

Com la nit anterior ja havien conegut la màgia de l'artifici, era el moment d'avisar als capitans.

Per tant, citaren els capitans i els explicaren la notícia. Al escoltar-la, l'Isme i en Karl es van alegrar molt, i la capitana Gaz també però no del tot.

– D'acord, ara hem recuperat els nostres poders. Però no tot acaba aquí no?! Encara volten pel món tres malvats fantasmes! Hauriem d'elaborar un pla per atrapar-los, i crec que conec a les persones perfectes – digué amb un somriure maliciós.

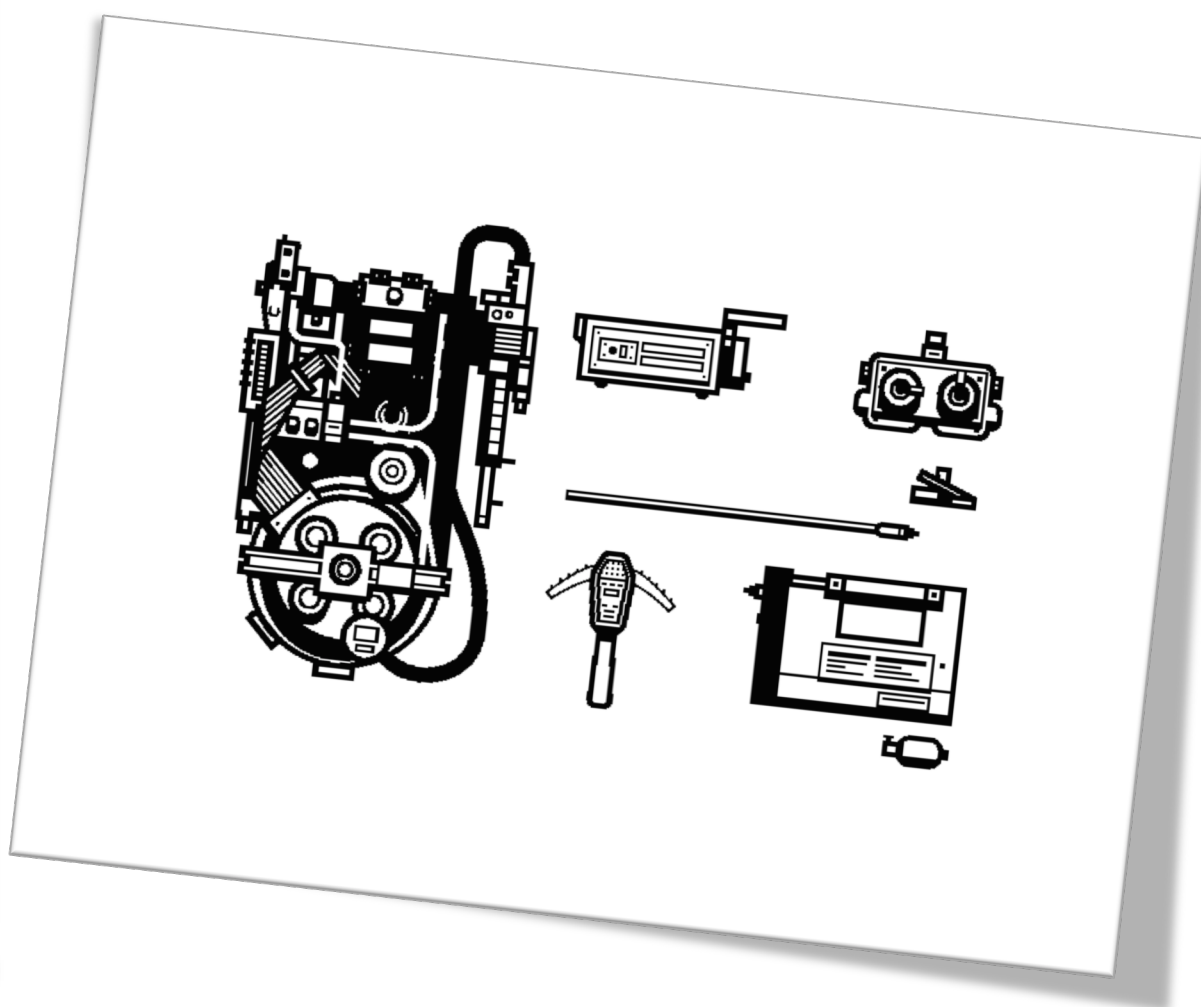
Però no era tan simple, ja que no es podia trucar aquella gent tan fàcilment. Van haver de fer saltar la seva alarma anti-fantasmes, i quan ho aconseguiren, van sortir 3 païos ben ben estranys del no res. Es feien dir “els caça-fantasmes”.

Aquella gent, per molt estranya que semblés, va resultar ser molt i molt útil, ja que els van ensenyar a detectar, encerclar i capturar fantasmes.

Un cop dominat tot aquell tema de caçar-los, van adonar-se però que se'ls estava acabant el termini per dur-ho a terme! Només tenien una oportunitat per

caçar-los, així que per grups els infants es van dividir i pensar una estratègia d'atac, ja que la dels caça-fantasmes era orientativa.

A la nit cada grup va representar-la a la resta, però finalment van adonar-se que cap era tan perfectament efectiva com la que havien ensenyat els caça-fantasmes, així que van decidir que ho farien a la seva manera.

Capítol X

Aquell dia, era el dia.

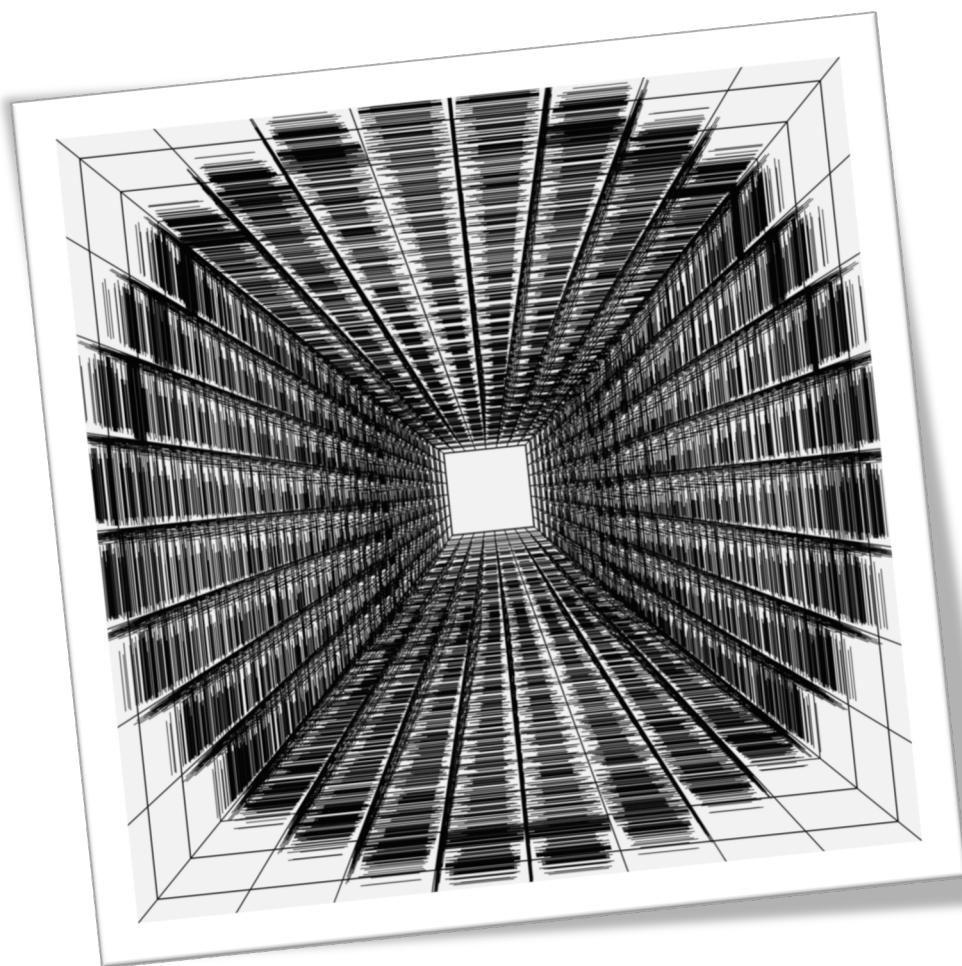
Es van preparar i quan ja ho tenien tot, va arribar el moment de cridar els fantasmes. I... començà la caça de fantasmes! Van aprofitar per utilitzar els mètodes que els havien ensenyat els caça-fantasmes com havien acordat, com per exemple, tirar-los-hi farina per obligar-los a ser visibles o arrebossar-los amb terra per neutralitzar-los. I gràcies a totes aquestes tècniques, ho van aconseguir! Les fantasmes van ser més que caçades.

La sorpresa per tot aquell grup va ser quan, després de reflexionar amb els 3 fantasmes capturats, al preguntar-lis per què feien tantes malifetes i ells digueren el següent:

Quan et mors, abans de descansar per sempre pot ser que passis per la fase de ser un fantasma. Allà hauràs de resoldre el que estaves fent malament abans de morir i si ho aconsegueixes, marxaràs per aquella llum que es veu al final del túnel per descansar tranquil·la. Però sinó no ho aconsegueixes, et quedaràs unit al objecte o lloc problemàtic fins que ho pugis solucionar. Per tant fins que ningú ens digui com hem de solucionar el nostre comportament estem condemnats a pul·lular sent fantasmes.

Un cop escoltada aquesta realitat, els nens i nenes van canviar totalment de parer i de concepció d'aquelles pobres tres persones.

Van decidir ajudar-los a enllestir el seu problema i gràcies a la seva ajuda, van aconseguir que aquells tres infeliços fantasmes poguessin marxar cap al final del túnel i poder descansar per sempre més.

*I vet aquí un ós,
I vet aquí un ratpenat,
aquestes colònies
s'han acabat!*

Personatges

Capità Karl

És el Capità del planeta Foxtrot. És molt estimat pels seus vassalls i per tot el poble, ve d'una família amb molts anys d'antiguitat com a capitans del planeta i té un cor noble i carregat de bona fe, això si, només en alguns interessos. Tot i això, en Karl només va permetre una casa en tot el seu planeta, i és una casa que és un afegit del seu castell i que permet que tots els ciutadans del planeta puguin viure amb la mateixa comoditat que tots els altres, fins i tot amb la mateixa que els subordinats d'en Karl, només ell és diferent a la resta, però no amb gaire diferència.

Capità Isme

És el Capità del planeta Lima. És estranger i degut a que ve d'una família molt i molt rica, com a capritx seu, els seus pares li van comprar un planeta com a regal de la majoria d'edat. Ens saber-ho, va anar a visitar aquell planeta que es pensava que estava inhabitat, però és va endur una sorpresa quan va descobrir que allà hi vivia una gran ciutat, i que l'adoraven com un Déu que els havia salvat d'una maledicció que tenien posada, per un anterior capità que va morir sense descendència.

Només se'n deslliurarien d'aquesta maledicció si hi havia una persona digne de continuar com a Capità del planeta. Com que la persona digne era el mateix Isme, va escriure una carta de comiat als seus pares explicant que s'independitzava d'ells, per quedar-se a viure al seu nou planeta.

Gràcies als nous coneixements i als diners de la seva família, va comprar un exèrcit a un planeta molt llunyà que li donava 8.000 immaculats, que eren uns guerreres que no temien la por, i que ell mateix dirigiria.

Capitana Gaz

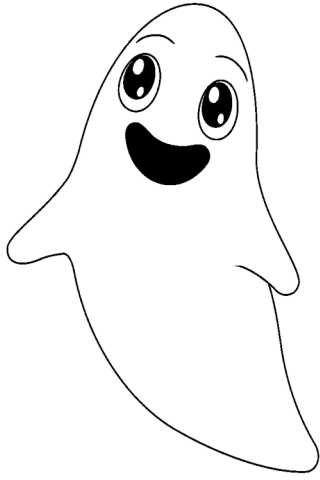

És la Capitana del planeta Zulù. És estrangera, el va envair, se'l va apropiar i es va acomodar al poder com a nova Capitana Regent del planeta. Ella havia sigut una gran guerrera feia molt temps, de fet era la Capitana de l'exèrcit de la Reina Marla, però després de perdre una guerra i perdre uns territoris de la seva reina, aquesta la va exiliar. Durant el seu exili, va anar vagant pels planetes propers però tots estaven sota el govern de la Reina Marla, la seva antiga reina.

Quan va arribar al planeta Zulù, gràcies a tota la seva experiència en el combat cos a cos, que era molt sigil·losa, i la seva descomunal força i rapidesa, va anar matant a tothom que podia ostentar el poder en aquell planeta fins a només quedar ella viva.

Un cop sola en aquell planeta, va anar a visitar tots els planetes que estaven sota el domini del Rei Agliareth i va poder sotmetre sota el seu regnat 6 planetes sencers.

Alma LeHay Gale

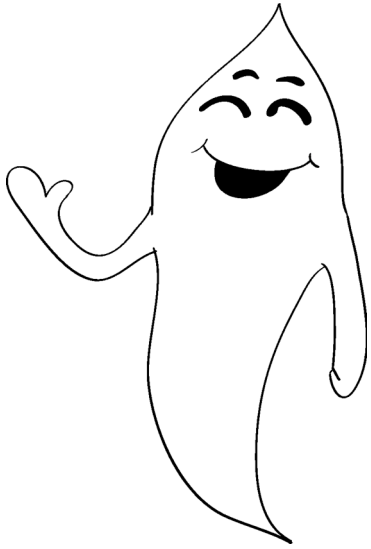

L'Alma sempre havia sigut una noia ben innocent i alegre. Tot i que la seva família no tenia gaire ella sempre anava amb un somriure a la boca. En un fred dia d'hivern, potser el més fred que s'hagi vist mai, l'Alma i la seva família estaven desesperats, la casa tan sols s'aguantava dreta, el fred entrava per tots llocs, i no tenien res de menjar.

L'Alma va sortir de casa disposada a tornar amb menjar calent per la seva família i quan ja s'anava a donar per vencuda va veure una silueta d'una olla. Ella s'hi va apropar i va veure que estava plena de sopa i, tot i que sabia que robar no estava bé, l'Alma va agafar la olla i va marxar cap casa.

Aquella nit la seva família va menjar calent però ella seguia amb remordiments per haver robat. Al dia següent a l'Alma li va començar a fer mal la panxa i van descobrir que la olla estava tirada al carrer perquè estava amb mal estat. Així doncs es va passar una setmana amb mal de panxa, però va aprendre la lliçó.

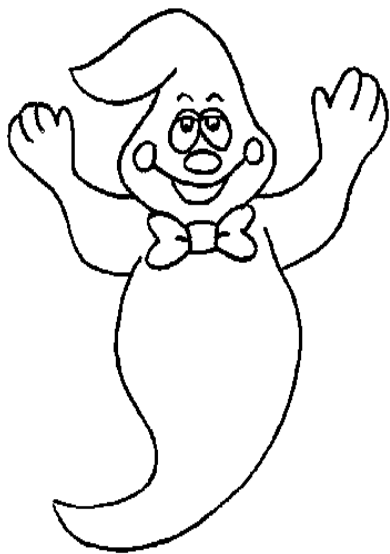
Bellatrix Krum

Des de petita es va quedar orfe i no tenia cap familiar que es pogués ocupar d'ella. Va agafar la motxilla i va començar un llarg camí fins arribar a una vila ben maca plena de gent eixerida anomenada Pi. Allà va créixer envoltada d'animals i bèsties, però en tota aquesta aventura no estava sola li acompanyava el misteriós home que va fundar el poble, el senyor Agustí Roig.

Aquest bon home la va educar en bonics i bojos valors, fins que va morir. En aquell moment la Madam Bellatrix va passar a ser la cap del poble, la senyora que sap cada racó i cada secret de Pi . La gent va començar a parlar i creien que era una bruixa, la Bellatrix es va posar molt trista i va marxar a viure al ben mig de la muntanya.

Njörn Salazar

Des de petit li havia agradat molt llegir llibres i als 11 anys ja sabia parlar 6 llengües. A la seva escola va destacar molt a causa que el van avançar 3 cursos gràcies als seus avançats estudis, però no tot van ser flors i violes.

El van expulsar de la universitat a una edat on ningú mai havia entrat no portava ni 2 anys dins d'aquesta, és a dir, tenia 16 anys quan el van expulsar.

Tot i així ell, ja que els seu somni havia sigut ser l'home més savi de tot el món, va continuar llegint tots els llibres de saviesa que trobava, però tot això era insignificant, així que va decidir emprendre el seu viatge pel món i en només 10 anys, ja havia recorregut el món sencer, de dalt a baix i de dreta a esquerra, així que ja no li quedava res més fins que va recordar que en un llibre molt i molt antic que explicava que hi havia una persona mil·lenària en un pi que havia quedat soterrat sota l'aigua, i que mai ningú havia vist mai, així que va decidir anar a parlar amb ell.